

OB DRAVI SEM SEDEL

Rad sem posedal ob Dravi. Sedim pod vrbo, a razmišljam o gozdu, kjer ni vrb, temveč druga drevesa in predvsem spomin na preteklost. Še danes grem tja in razmišljam, tuhtam o gradu na Grajskem griču, kjer so živeli graščaki. Tam nista bila le graščak in graščakinja, bilo je še nekaj ljudi, ki se jim je dobro godilo, marsikdo tudi takšen, ki je, ne vem po kakšni poti, prišel, saj namreč ni bil pameten ali pa dober branilec ozemlja. Tam danes le še kakšen zidak sameva, pa še za tega bi si moral vzeti čas, da ga poiščem. Spomini na tisti čas so bili, no, ne vem, kakor za koga. Marsikaj o tedanjem dogajanju le bog ve, pa še on ni čisto prepričan. Grofica je rada delala po svoje. Včasih ni hotela sodelovati niti s kraljem. Glavno ji je bilo le, da sama ostaja lepa in pametna, za kakršno se je imela. Grad je bil večkrat poškodovan s strani Turkov. Šest stoletij je stal, potem pa so ga porušili. Zelo zanimiv je bil tudi rov, otroci se po njem niso igrali skrivalnic, temveč so ga uporabljali za beg pred Turki. Za kmete jim ni bilo mar, važno jim je le bilo, da bodo odnesli celo kožo. Nekaj časa je bil grad vreden le 178 goldinarjev, po tej vrednosti so ga zaradi neuporabnosti spet vrnil Benediktincem. Danes najdemo spomin na graščakinjo, ki je otrpnila. A skozi vse življenje nekdo dela težave, včasih so jih delali graščaki in danes vlada, velikokrat pa si jih naredimo sami. Od obiska Nemcev leta 1944 nihče, razen moja malenkost, več ne hodi po rovu. Se da, a so ga zasipali, vhod pa težko najdeš. Tudi kripte so, a teh niso veliko odkrivali. Enkrat sem skrivaj poiskal načrt gradu, a ne povem kje, torej ne želim, da izveste, da se nahaja med župnijsko kroniko.

Od tukaj do Grajskega griča ni tako daleč, zato bi si kupil en hribček, morda ravno Grajski grič. Najraje bi imel razgled še na Meranovo. Tja pa je nadvojvoda Janez prinesel trto. Včasih se mi zdi, da me grofica še z groba grdo gleda, nikdar se nisva dobro razumela, to je že ena druga zgodba. Ravno zato pa bi imel en drug hribček v Limbušu, še vedno pa raje ostanem na Grajskem griču kot pa, da ima spet hudič delo s prestavljanjem hribčkov. O, kaj pa Pekrska gorca? Tam sem včasih opazoval smučarske padalce, takrat so s tistim njihovim kriljenjem skakali bolj po tleh kot pa kako drugače.

Nekega dne sem nabiral kostanje na griču, pa sem se spotaknil, tla so se vdrla in padel sem v grajske ječe. Ni prijetno med trupli. To, kako pa sem se spravil iz tiste luknje, pa naj bo res skrivnost. Če bi izdal preveč, bi me doletelo prekletstvo in bi me lahko kmalu opazili otrplega pri gradu. Želel bi si do konca življenja sedeti pod vrbo, pisati pesmi in v srcu hraniti predvsem dobro. Pa še to vam povem, da tisti kostanji nabrani na Grajskem griču, kjer je stal grad, niso bili nič kaj prida in so pristali na kompostnem kupu. Najbrž so bili zakleti, kakor grad in prebivalci na njem. En kostanj je vzknil in zrasel v mogočno drevo, ta mi je povedal to zgodbo.